

Prolog

Cornelia Mulder skulle aldrig være taget på arbejde. Ikke være rejst med det overfyldte regionaltog fra Brennerbaan til Nyenrode, eller overhovedet være stået ud af sengen. Hun havde svedt hele natten, haft forfærdelige mareridt, og hun havde helt sikkert høj feber. Da vækkeuret ringede, lykkedes det hende alligevel at få fødderne ned i lammeskindstøflerne og humpe ud på badeværelset. Hun tog det tøj på, hun havde brugt dagen før, stoppede sine papirer ned i den slidte skuldertaske og tog af sted uden så meget som at lægge makeup. Turen ud til universitetet var et mareridt – hver gang toget hældede, var hun ved at kaste op, de høje stemmer omkring hende var fjerne og usammenhængende. Det var første dag i semestret, og hun skulle træffe sit nye MBA-hold. Det var utænkeligt at melde sig syg, de studerende havde betalt i dyre domme, og de kom alle sammen med de bedste anbefalinger fra Hollands mest succesfulde virksomheder. Forventningerne var høje.

På lærerværelset opdagede Cornelia sårene på højre arm. Da hun trak op i den klistrede kjole foran spejlet på toilettet, så hun tilsvarende sår på maven, som sortbrune bylder, der var ømme, når man trykkede på dem. Hun kastede op i håndvasken, tørrede sig om munden med et stift papirhåndklæde og stod derefter længe og stirrede på sit rødøjede spejlbillede. Undervisningen begyndte om mindre end 40 minutter. Om tre timer var hun færdig, og så ville hun tage direkte hjem og putte sig under dynen.

De 50 studerende sad på fire rækker med ret ryg og kuglepennene parat. Foran dem, mellem pejsen og Rembrandt-billedet, stod kurssets leder og lektor, Cornelia. Hun havde gjort et forvirret ind-

tryk, allerede da hun kom ind i undervisningslokalet, blikket var flakkende, og hendes bevægelser stive. Hun hilste, men stemmen knækkede over, måske havde hun tænkt sig at sige noget mere, men havde fortrudt det. Hun lod armen glide hen over ansigtet og sukkede ned i mikrofonen, så det skramlede i højtaleren. Hun gjorde en synkebevægelse og lagde sine papirer til rette. Sekunderne tikkede af sted. En ubehagelig og mere og mere pinlig stemning bredte sig blandt de studerende. Cornelia forsøgte at drikke, men hånden rystede så voldsomt, at hun spildte vand ud over papirerne. Til sidste vendte hun sig mod de store vinduer med udsigt ud over parken.

“Jeg ... hvor er jeg?”

En af de kvinder, som sad længst fremme, rakte hånden op, men ventede ikke på at få ordet.

“De har næseblod, fru Mulder.”

Cornelia tog mekanisk hånden op til næsen, og flere åbne sår kom til syne på hendes arm. Hun svajede, og inden nogen af de studerende nåede frem, faldt hun tungt ned på gulvet. Den mand, der sad tættest på, rejste sig op for at hjælpe til, men veg tilbage med et ryk, da han så på kvinden, der lå foran ham. Hendes ansigt var blodigt, det blødte ud af hendes vidåbne øjne, og blodet boblede ud af den halvåbne mund.

Overlæge Jahn Boer studerede uroligt den nye patients journal. Cornelia Mulder var ikke den eneste, i de sidste timer havde akuthospitalet UMC i Utrecht modtaget yderligere seks tilfælde med identiske symptomer. De lå nu alle i koma.

1

Hilsener fra Ketziot

Syv dage tidligere. Mellem Nairobi og Somalia

African Express flight XU 529 var lettet fra Jomo Kenyatta, den internationale lufthavn i Nairobi, fem timere senere end planlagt. Flyvetiden var beregnet til godt 90 minutter. De skulle ikke være fremme til en bestemt tid, så forsinkelsen spillede ikke nogen rolle. Rachel Papo kikkede på uret, 20 minutter tilbage til landing. Gregor Khazan, den fede mand ved siden af hende, stank af sved og gned hele tiden hænderne nervøst mod lårene.

Hun så ud gennem DC-9'ere's vindue. Der var ingen skyer, kun et endeløst, fladt landskab med enkelte mørke pletter. Der hang en muggen lugt i kabinen. Hun lukkede øjnene og forsøgte at finde en stilling, der var nogenlunde bekvem. Sædet var hårdt og stift med slidt, grønbrunt stof på gråt plast. Nu om dage fik hun ondt i ryggen, så snart hun satte sig ned. Ved det sidste besøg havde lægen bekymret peget på de store, diffuse røntgenbilleder. Noget var galt i ryghvirvel L2 og L3. Skaderne havde hun fået ved et bombeattentat i sin lejlighed. Da trykbølgen slyngede hende ud gennem altanvinduerne, og hun faldt ned på stenbelægningen, opstod der revner i skelettet og en eller anden slags rygmarvsskade. Ifølge lægen havde hun været heldig. Hvis hun ikke havde taget af for faldet med underarmen, havde hun været lam i dag. Hun trak instinktivt hånden hen over arret på venstre arm. Men smerterne i ryggen måtte hun døje med resten af livet.

Rachel havde drøftet forskellige ideer til dækhistorier med Mossads operative chef, David Yassur. Gregor var en hensynsløs olieentreprenør fra det russiske Siberian Petrol Resources. De bedste løgne lå altid tæt på sandheden, og til sidst havde de bestemt sig for at lade ham være præcis den, han var. Som oliebaron var han perfekt med sine store ringe og slidte, grå jakke-

sæt, den plettede skjorte og det tynde, fedtede hår. Ud fra denne sandhed havde hun senere opdigtet en historie, som burde kunne fungere. Hun skulle være Nadira al-Nsour, investment manager i Qatar Capital Partner, og fulgte med som Gregors rådgiver og assistent. Råvareanalytikere anslog, at der lå ikke mindre end 110 milliarder tønder råolie og gemte sig under Somalias tørkesprængte skorpe. African Energy var allerede begyndt at bore, den første udvinding i landet i over 20 år. Men regnede med at tage fire milliarder tønder op til en værdi af en halv milliard dollar. Dermed var kapløbet sat i gang, og kinesiske, engelske og russiske virksomheder bestak landets krigsherrer for at sikre sig udvindingsrettigheder og fordrive landsbyerne fra borepladserne. Det var derfor, Gregor havde været i landet for tre uger siden. Det var også den officielle anledning til, at han vendte tilbage med en rådgiver fra Qatar. Flyet krængede og tabte højde. Gregor sagde noget, men hun åbnede ikke øjnene. Han ville blive rig, hvis det her gik igennem. Hvad ville han mon bruge pengene til? Købe kaviar? Deodorant?

Da Gregor kom hjem fra sin foregående rejse, havde han haft vigtig information med. Han havde kontaktet en amerikansk diplomat, så snart han var landet i Rusland, og amerikaneren sendte informationen videre til Jerusalem. Rachel talte flydende russisk og blev næste dag sendt til Sankt Petersborg. Ved et vinduesbord på Cafe Singer med udsigt til Kazan-katedralen og Nevskij Prospekt, den brede paradeboulevard, fortalte Gregor om sin sidste dag i Mogadishu. I hotellets lobby var han blevet standset af en ukendt ung mand. Manden var dødsensangst og ville have hjælp til at komme ud af landet. Han påstod, at han var medlem af terrornetværket al-Shabaab, men nu stod på gruppens dødsliste efter en familiefejde. Somalieren gemte sig i en af de store flygtningelejre uden for byen, men han vidste, at de snart ville finde ham. Han ville sælge information til gengæld for beskyttelse og asyl. Information om en palæstinensisk gruppe, der havde besøgt Somaliland, og som havde købt beskyttelse af al-Shabaab. Palæstinenserne havde haft meget specifikke ønsker om internetopkoblinger og datakapacitet. Gregor havde fået et mobilnummer

af somalieren, og så snart de nåede frem til hotellet i Mogadishu, skulle han ringe til ham og fortælle, at han havde fået en løsning i stand. Løsningen kom i form af hende, men hun var ikke nogen løsning. Hun havde hverken ambitioner om eller mulighed for at beskytte ham. Ganske vist havde hun medbragt en kuvert med falske papirer, som i teorien skulle kunne hjælpe ham over grænsen, og hvis manden var tilstrækkelig desperat, burde det være nok til, at de kunne få informationen, men han ville aldrig klare den. Al-Shabaab kontrollerede store dele af Somalias territorium, politi og militær. Afhopperen var dødsdømt, med eller uden nye identitetsdokumenter. Den revnede højtaler meddelte, at de snart ville lande, først på swahili og derefter på engelsk. Hun åbnede øjnene. Gregor sad med tårer i øjnene og stirrede på ryglænet foran sig og strøg nervøst med hænderne op og ned ad lårene. Solen stod direkte over flyet, og gennem vinduet kunne Rachel følge flyets skygge, som for hen over det plettede klude-tæppe under dem. Husene så ud som henkastede LEGO-klodser mellem udtørrede flodlejer og smalle vejstrækninger. Så dukkede havet op. Det grønblå piratfarvand. Nu om dage undgik al international søtrafik Afrikas Horn. Skyggen blev større og større. De fløj ind over byen. Tusindvis af huse, proppet sammen hulter til bulter sammen med smalle gyder og store lossepladser. Magasinet Forbes havde udnævnt Mogadishu til at være det farligste sted i verden. Landet blev styret af rivaliserende krigsherrer, og endeløse borgerkrige havde efterladt en ødelagt by, som ustandseligt blev udplyndret af børnesoldater på stoffer. En by, hvor militsen voldtog og myrdede civile, og hvor selvmordsangreb, bilbomber og snigskytter var hverdagskost. Oversvømmelser, tørke og sult krævede hvert år tusindvis af ofre i landet. Verden dernede var lovløs, bortset fra tilfældigt nedkaldte shariastraffe i form af henrettelser, tortur og lemlæstelser. Rachel strakte benene ud og skar en grimasse over ryggen. Så smilede hun til den store russer.

“Hvis vi er heldige, når vi et bad inden middagen.”

Haluza, Israel

Ikke langt fra den beskyttede verdensarv Haluza, omgivet på alle sider af hårde sandklitter, lå en bygning, der aldrig ville komme med på UNESCO's liste. Med et areal på 400.000 kvadratmeter var Ketziot Israels største fængsel. Området blev taget i brug under den første intifada og var dengang en militærlejr for palæstinensiske krigsfanger. Fængslet var opdelt i fire sektioner, som hver bestod af fire enheder, og rundt om disse stod en fem meter høj mur sikret med strømførende pigtråd, vagttårne og højteknologisk sensorovervågning. De fire sektioner blev brugt til at opdele fangerne og til at separere grupper med religiøse eller politiske modsætninger. Hvad kun få vidste, var at der fandtes en femte sektion under jorden, nærmere betegnet sytten meter under fængslets avancerede underjordiske systemer med tunneller og kloakker.

Mossads operative chef, David Yassur, studerede det tidligere Knesset-medlem på den anden side af bordet. Akim Katz, kodenavn Sinon. Indtil for blot nogle få uger siden en af regeringens vigtigste rådgivere og en nær ven af premierminister Ben Shavit. Afhøringslederen Yanis Soman sad ved siden af ham, vendt mod den nøgne Akim, hvis hænder var låst fast til stolens armlæn. Rummet var køligt, og David gik ud fra, at Akim frøs. Yanis havde travlt med sine papirer. Han bladrede, så ud, som om han ledte efter noget, gjorde et par notater og bladrede igen. De raslende papirer forstyrrede David, som til sidst lagde sin hånd på Yanis' arm, en bevægelse der fik denne til forundret at holde op. "Lad os lige være alene et øjeblik." Så vendte han sig mod Akim. "Vil du have en kop kaffe? Et glas vand?" Akim fortrak ikke en mine. David vendte sig igen mod Yanis.

"Jeg skal under alle omstændigheder have kaffe."

Afhøringslederen nikkede, lagde bunken af papirer fra sig og gik. Den grå staldør blev låst efter ham med et svagt klik. Rummet var helt stille bortset fra den susen, der kom fra aircondition-anlægget. David spekulerede over, om Yanis mon med vilje havde

indstillet det så koldt. Akim hang med hovedet. David så de små mærker fra nålestik på hans højre underarm. Venerne var stadig misfarvede af de stærke præparater. Det var længe siden, man havde tortureret fanger med elektrochok og simuleret drukning. Alt udviklede sig. Bilerne blev mere sikre, computerne hurtigere, og torturen mere effektiv. I det mindste renere. Nu havde de bevidsthedsudvidende stoffer, som forstærkede sanserne i en sådan grad, at et klap med hånden var nok til at knække en fuld-voksen soldat. Stoffer, der fik indbildte edderkopper til at smutte af sted langs alle kroppens organer, og som fyldte fangen med afsindig angst. Og så var der sandhedsserummet. Dagens substanser var lysår fra Vietnamkrigens nervegas og den kolde krigs sodium pentothal. Nu gik de direkte ind i hjernens kontrolcenter og opløste alle blokeringer og spærringer. Dagens afhøringsledere behøvede aldrig gøre sig snavsede, det var fuldt ud tilstrækkeligt med tydelige spørgsmål og en sprøjte. Også denne gang havde stofferne gjort en forskel. På otte timer havde kemikalierne reduceret Akim til en medgørlig zombie, der bortset fra under enkelte angstanfald svarede lydigt på alle Yanis' spørgsmål.

Akims historie var forbløffende. Og skræmmende. I årevis havde han været kendt som en stenhård højrepolitiker, en mand der altid tog stilling til fordel for bosættelserne, for strenge sanktioner mod Gaza og for et proaktivt angreb mod Iran. Han havde rang af officer i den israelske hær, havde kæmpet i den anden intifada og var blevet tildelt en tapperhedsmedalje. Akim traf Ben Shavit under militærtjenesten. De blev venner og holdt kontakten, Ben fortsatte i militæret, mens Akim gjorde karriere i partiet. Da Ben flere år senere blev premierminister, blev Akim hans rådgiver i en række centrale spørgsmål. Det var fem år siden. Herregud, Akim havde været med i inderkredsen i fem lange år. Hvor meget mere kunne der være, som de endnu ikke kendte til? Hvor megen skade havde han nået at forårsage? Jo mere Yanis gravede frem fra Akims dopede indre, desto mere uforståelig blev historien. Det hang ikke sammen. Hvad var det, der havde fået ham til at vende sig mod sit land? Hvornår var det begyndt? Hvem havde finansieret ham?

Davids blik faldt på Yanis' dokument. Han bøjede sig frem og slog på må og få op på en side i den øverste protokol. Ud fra dato og tidspunkt kunne han se, at det var notater fra en af de første afhøringer, inden de havde sat ind med kemikalier. Yanis førte nøjagtige optegnelser, noget som egentlig var unødvendigt, eftersom alt, hvad der skete i afhøringsrummet, blev filmet. David skråleste ned over siden, der mest bestod af Yanis' spørgsmål og et symbol, som han antog stod for tavshed fra Akims side. I ét tilfælde havde han dog svaret:

Yanis: Fortæl mig om din religion.

Akim: Jeg går ud fra, at jeg er i Ketziot? Sektion fem?

Yanis: Hvorfor tror du det?

Akim: Jeg kunne mærke trykket i ørerne, da jeg kørte ned. 17 meter, hvis jeg husker rigtigt.

Yanis: Har du været i Ketziot før?

Akim (smiler): Jeg klippede båndet over ved indvielsen.

Et hosteanfald fik David til at se op. Akim stirrede ham lige ind i øjnene. Blikket var klart, som om stofferne pludselig var forsvundet. David åbnede munden for at stille et spørgsmål, i samme øjeblik som Akim vendte hovedet op mod loftet og skreg, højt og fortvivlet. Hans fingre strittede lige ud i luften, som om han fik et spastisk anfald. David så instinktivt hen mod den sorte glasrude, som han vidste skjulte mindst én sikkerhedsvagt. Inden han fik mulighed for at gøre noget, blev Akim tavs igen, lige så abrupt som han var begyndt. Det fjerne udtryk var tilbage i øjnene, og fingrene hang igen slapt ned ved siden af armlænet. David rynkede panden. Så han rigtigt? Akim havde sin vielsesring på, en bred guldring med indfattede diamanter. Der lød et klik i døren, og Yanis kom tilbage. "Fik han et anfald?" David nikkede og tog imod et brunt kaffekrus.

"Det er helt i orden. Han er ved at trappe ned fra de sidste indsprøjtninger, og nervesystemet er overstimuleret. Desværre har han nok også besørget." David drak et par slurke kaffe og studerede tankefuldt den nøgne mand. Så sukkede han, pludselig træt.

Måske var luften dårlig. Måske var det trykket. Han slog mappen sammen og rejste sig.

“Jeg tager tilbage til Tel Aviv. Giv mig besked, hvis I får mere frem.”

“Selvfølgelig. Hvornår kommer du tilbage?”

“Det ved jeg ikke. Enten kommer jeg herud, eller også ser jeg filmene.” David gik hen til døren og nikkede mod glasruden. Låsen summede. Lige inden han gik, vendte han sig om.

“Hvorfor har I ladet ham beholde ringen?”

Yanis smilede.

“Åh, ringen. Du er opmærksom. Det er en undtagelse. Vi forsøgte med en byttehandel. For at få en dialog i gang tilbød vi ham en personlig ejendel mod et ærligt svar på tre spørgsmål. Ja, det var altså, inden vi gav den indsprøjtning. Han valgte vielsesringen.”

David så skeptisk ud.

“Og? Gav det noget?”

“Det var blandt andet på den måde, vi fik at vide, hvordan han kommunikerede med Gaza.” David svarede ikke, og Yanis skyndte sig at tilføje:

“Du skal ikke være urolig, vi har tjekket ringen, og der er ingen mulighed for, at han kan skade sig selv eller nogen anden med den.”

Mogadishu, Somalia

Der var ikke ret mange mennesker i lufthavnen. Det store toldområde var lyst og luftigt, de polerede, gråhvide marmorgulve reflekterede lysstofrørene i loftet. Sorte bånd angav små indhegninger, der skabte nogenlunde ordnede køer frem mod toldvæsenets skranker i den fjernestliggende del af lokalet, kun én af dem var åben. Alle i køen var farvede, kvindernes gullhvide øjne skimtedes mellem røde og grønne stoffer, blikkene var trætte og undvigende. Mændene var slanke og høje. Rachel Papo rettede på sin

hijab og skar en grimasse. I dag var det lørdag, Taras yndlingsdag. Hun skulle have været hos hende. Haft en kage med ekstra meget flødeskum med. En af toldbetjentene løftede hendes taske op og lagde den på røntgenbåndet. Rachel rakte ham sit pas, mørkerødt med guldfarvede bogstaver, symbolet med de krydsede sværd og palmer: State of Qatar. Manden bladrede. Hun genkendte sit sort-hvide ansigt, men egentlig ikke navnet, Nadira al-Nsour. Det var blot en række bogstaver, som alligevel skulle laves om til næste opgave. Ville Tara mon savne hende? Vidste hun overhovedet, at det var lørdag? Selvfølgelig gjorde hun det. En sygeplejerske havde fortalt, at Tara plejede at sidde og vente ved døren om lørdagen, og at hun aldrig ville være med til bostedets aktiviteter af angst for at gå glip af et besøg fra sin søster. Rachel mærkede et stik af sorg, som gik over i irritation. Hun ville skynde sig hjem. Så snart hun var tilbage i Israel, ville hun tage Tara med til Beit She'arim-parken. De kunne jage duer eller bare ligge i græsset og kigge på himlen. Tara elskede skyerne. Og de kunne spise kage, også selvom det var søndag.

“Ma mehnatuki?”

Hun så op. Toldbetjenten havde sagt noget. Da hun ikke svarede, gentog han sit spørgsmål. Hvad er dit job? Eftersom hun var fra Qatar, spurgte han på knudret arabisk. Hun smilede og svarede:

“A'mal ka rajul a'maal. Forretninger.”

Manden så længe på hende. Der var noget tvivlende i hans blik. Af ren refleks spændte hun musklerne, overvejede alternativerne. Hvad kunne der ske? De kunne blive nægtet indrejse og blive tvunget til at rejse hjem. De kunne blive fængslet og anklaget for spionage. Politiet var korrump og blev styret af al-Shabaab. De ville knække Gregor, han ville fortælle alt om opgaven, og hun ville aldrig få fat i stikkeren. Hun ville formentlig blive slået ihjel og smidt ud på en af byens lossepladser. Hun lagde vægten på begge ben og skulle lige til at skubbe til Gregor, da toldbetjenten lo og rystede på hovedet. Så lagde han passet på bordet og stemplede med et smæld.

“Nabdaadi Mogadisho. Velkommen til Mogadishu.”

Hun sænkede ubevidst skuldrene, tog tasken og fortsatte tavs ud mod ankomsthallen.

Gregor gik lige bag ved hende og prustede højlydt. De gik ned ad en lang gang med brune vægge og farverige billeder af et frodigt Somalia, passerede to sværtbevæbnede vagter og kom derefter ud i ventesalen. Rachel så sig undersøgende omkring og fik øje på en høj og spinkel mand med et Siberian Petrol-skilt. Han smilede og begyndte at trænge sig frem gennem den ventende folkemængde. Den obligatoriske livvagt. Hun brød sig ikke om det, men havde ikke noget valg, alle forretningsrejsende i Somalia benyttede sig af beskyttelse. Manden var formentlig fra al-Shabaab og skulle nok ikke beskytte dem, snarere overvåge dem. Da han nåede hen til dem, hilste han hjerteligt, hans stemme var skinger, og han lugtede af hvidløg. Navnet var Jaamac Bentou. Da de havde givet hinanden hånden, tog han taskerne og nikkede smilende mod udgangen til venstre. Han havde guldblomber i tre af fortænderne. Der var tæt trafik på Wadada Garoonka, vejen fra lufthavnen, og køerne flyttede sig kun langsomt. Jaamac havde en forbløffende ny Honda, så turen var bekvem, omend langsom. Luften i bilen var blandet med en sød parfume, som gav Rachel hovedpine. Hun rullede vinduet ned og trak den kvalmende stank af udstødningsgasser og vejstøv ind, hellere det end rosenparfumen. Hun iagttog den livlige gade udenfor. Husene, der engang havde været hvide, var snavset gråsorte med skudhuller og revner i facaden. De kørte forbi gadesælgere, som stod bøjet over rygende olietønder med grillet fisk, nødder og søde kartofler. En dreng i en rød fodboldtrøje stødte mod bildøren, da han klemte sig forbi, over skuldrene bar han en grågrøn haj. Hun så ingen lig på den korte strækning mellem lufthavnen og Ambassador Hotel. Rygtet ville ellers vide, at der altid fandtes døde kroppe i affaldet i Mogadishu. Den to etager høje hotelbygning i grønt og hvidt var blandt de mest moderne og velbevarede i hele byen. Jaamac talte med hotelpersonalet på smældende somalisk, og deres bagage blev hurtigt båret væk af to unge drenge med magre ben i slidte shorts. Kvinden i receptionen så ud til at være bange for Jaamac og krøb sammen, da hun gav dem nøglerne og tavst pegede hen

mod elevatoren. Jaamac gav dem hånden og lovede at være tilbage tidligt næste morgen.

Rachel efterlod Gregor på hans hotelværelse og fandt derefter frem til sit eget værelse, som lå længst borte i den smalle gang. Værelset var lille, og en mørkebrun træsenge med blonder på sengetøjet optog næsten al plads. Hendes taske stod ved sengens fodende. Airconditionanlægget fungerede ikke eller var slukket, rummet var stegende varmt, og hun var våd af sved. Hun ledte i nogle minutter efter en reguleringsknap, men fandt ikke nogen. I stedet gik hun hen til vinduet, åbnede det og så ned på den lille park. Det var begyndt at blive mørkt, og blandt buskene stod der tændte lamper. Hvordan fanden kunne hun glemme at tage cigaretter med? Frustreret gik hun ind under bruseren. Efter nogle minutter under den hakkende vandstråle, hvis farve skiftede mellem brunt og sort, vendte hun igen tilbage til værelset og lagde sig på sengen, våd som hun var. Lyset blinkede. Strømmen var ustabil, ligesom alt andet. Hun slukkede lampen og lå derefter stille med lukkede øjne. Den kolde fugt på kroppen gjorde varmen midlertidigt udholdelig. Hun tænkte på Eric Söderqvist. Var det lykkedes for ham at redde sin syge kone? Hun huskede ham i den lille barak i lufthavnen i Tel Aviv. Han ville sige noget, som han aldrig fik frem. Og hun havde standset ham. Men de vidste begge, hvad det var, der aldrig blev sagt. De vidste også, hvorfor det ikke blev sagt.

Der lød knald et eller andet sted uden for vinduet. Hun genkendte lyden, automatild med stor kaliber. Hun kom i tanker om tasken ved fodenden, bøjede sig ud over sengegavlen og fiskede den lille bog op. Hun havde taget sig af Erics ting fra Gaza, alt var ankommet dagen efter indsatsen. Da hun pakkede for at tage til Somalia, tog hun bogen med. Hans bog. Hun tændte lampen på natbordet, lænede sig tilbage på sengen og studerede omslaget. *Laughter Beneath the Forest* af Abraham Sutzkever. Hvorfor læste han en gammel jiddischdigter? Telefonen ringede. Hun gav slip på bogen, rullede om på maven og svarede. Hun sagde ingenting, lyttede kun. Så lagde hun på, slukkede lampen og rullede tilbage på ryggen. Gregor havde fået kontakt med afhopperen, og de

skulle mødes tidligt mandag morgen på den anonyme markedsplads Bahaava Muhada, torvet hvor man kunne købe hvad som helst, lige fra aidsmedicin til kongekobraer, raketstyr og slaver. Mandag. Hun ville altså være tvunget til at blive i landet et ekstra døgn. Ingen kagefest med Tara. Hun lagde hovedet tæt ind mod bogen, som lugtede svagt af gammelt papir, trak benene op under sig og lukkede øjnene. Nogle minutter efter sov hun. Som altid med knyttede hænder, let og uroligt. Uden for vinduet hørtes atter den fjerne, hakkende lyd af automatvåben.

Dalarö, Sverige

Walkaround-båden sprang frem med 25 knob. Det tynde beskyttelsesplast sad stadig hen over instrumentpanelet, og startnøglerne dinglede i en blå reklamering med bådfirmaets logo. Eric Söderqvist rundede odden ved Furunäs, foran ham lå øen Simp-skallan og til styrbord Smådalarös villaer og broer. Alt lugtede nyt. Plast, maling og gelcoat. Han forsøgte at finde ud af den store gps, men selvom han havde en doktorgrad i systemvidenskab, lykkedes det ham ikke at få et korrekt kort frem. Det var Hanna, der havde insisteret på, at de skulle anskaffe sig en ny båd. En hurtigere og frem for alt sikrere båd, så de endelig kunne besøge Jens Wahlgren i hans nye fritidshus i den ydre skærgård, tage på længere udflugter og prøve nye spisesteder i skærgården. Men selv savnede Eric den gamle robåd med den usle påhængsmotor og de løse åregaffer. Han fik dårlig samvittighed over, at han så let havde opgivet den. Den var gedigent håndværk, fyldt med minder og historie. Nu havde han byttet den ud med en masseproduceret plasticvugge. Hanna havde valgt modellen, og Jens ville sikkert elske den. På det punkt var de enige. Han huskede sig selv på, at Jens skulle komme til middag. Så kunne Hanna vise sin nye pralebåd frem. Da han kom rundt om Röudd, satte han farten ned for ikke at irritere naboerne. Han så hende på broen, hvor hun

sad længst ude og dinglede med benene. En stor, grøn solhat, hvid bikini. Hun skyggede for øjnene med hånden og vinkede. Da han gled ind mod broen, mødte hun ham med en færdig fortøjning. Hun lo.

“Flot! Nu må vi også skifte broen ud, så den kan passe til båden. Noget mere moderne.”

Han tog fortøjningen og rystede på hovedet.

“Nej, du, der går grænsen. Den her bro har fungeret i 100 år, og den har mindst lige så mange tilbage.”

Hanna bed sig i læben.

“Broer bliver hurtigere gamle end mennesker.”

“Hvad for noget? Hvem siger det?”

“Tranströmer.”

Han slukkede for tændingen. Der blev stille bortset fra lyden af bølgeskvulp mod bådens side. Hun hoppede ned på dækket, gav ham et knus og fingererede derefter fornøjet ved de nye instrumenter. Han smilede.

“Og kaptajnen? Vil du også skifte ham ud, nu du er i gang? Til noget mere moderne?”

Hanna så ham i øjnene. Så lænede hun sig frem og kyssede ham.

“Det vil jeg måske. Du skal ikke tage noget for givet. En skønne dag, så ...”

Hun satte sig i forstavnen og lagde benene op på rælingen.

“Men ikke i dag. I dag er du kaptajn på min båd.”

Hun missede op mod solen og smilede.

“Og kaptajnen har en opgave. Ikke særlig glamourøs, men vigtig.”

“Og det er?”

“Det stinker under huset.”

Han himlede med øjnene.

“Tanken til toilettet er fuld, og så begynder den at lække. Man bliver nødt til at kravle ind under huset og pumpe det hele ud i haven. Du er jo mindre end mig, så ... En typisk matrosopgave.”

Hun klatrede op på broen igen.

“Sidst jeg var inde under huset, så jeg en hugorm, så nu er det

slut med den slags. Jeg venter på dig her i solen. Du må gerne tage en flaske vand med, når du kommer tilbage.”

På vej op ad trapperne mod det lille sommerhus tænkte han på hugormen. Det havde været en lille en af slagsen, tvivlsomt om det overhovedet havde været en hugorm. Ikke noget at blive urolig over. Men han huskede, at det var sådan, han havde tænkt om Mona-virussen: som en usynlig slange i hendes blod. En slange som på en eller anden måde havde bevæget sig fra hans revolutionerende Mind Surf-system og ind i hendes krop. Computervirussen Mona havde smittet hende, og hvis ikke anti-virusprogrammet havde standset forløbet, havde hun efter al sandsynlighed ikke overlevet. Mats Hagström gjorde ikke. Eric standsede midt på trappen og så tilbage ned mod broen. Hanna lå på ryggen med hænderne strakt ud langs siderne. Solhatten lå ved siden af som en af Monets grønne åkander. Båden gængede i de lette dønninger fra skærgårdsfærgen. Han var lykkelig. De var lykkelige. De havde fået en ny chance. En chance for at begynde forfra. En chance for at finde tilbage til hinanden. Han vendte sig om og fortsatte op mod huset og den overfyldte tank. Ligesom båden var separationstoiletet nyt. Personligt foretrak han udedasset, som var blevet stående lidt bag ved huset. Eric bestemte sig for at forsøge at købe den gamle båd med påhængsmotor tilbage. Den skulle udgøre en modvægt til det nye. Som dasset. Opretholde balancen.

Haluza, Israel

Akim Katz lå udstrakt på briksen i den lille, sterile celle. Han var stadig påvirket, og han var blevet tortureret i flere døgn. Men alt kunne man udholde, det drejede sig om at kunne lukke af, at finde et mentalt beskyttelsesrum og så bare låse sig inde der. Smerten, skrækken, angsten ... De traf kun hans verdslige fysik. Noun, sjælen, kunne de aldrig nå. Den var viet til Allah. Når som helst

kunne de komme og hente ham til næste omgang, lyden af låsen var blevet synonym med forfærdelige plager. Han vidste ikke, hvad han havde afsløret, eller hvor meget de havde fået at vide, det var umuligt at holde rede på alle ord og spørgsmål. De var sikre på, at de havde knækket ham, at de havde taget kontrollen over ham. Men gennem hans uskarpe bevidsthed gled nu en sejr. En triumf. I en periode af klarhed havde han gjort det umulige. Til trods for at han befandt sig 17 meter under jorden, kapitulerede han ikke. Mod alle odds var det i stedet lykkedes ham at skabe en livline. Ganske vist var den tynd og skrøbelig, men alligevel, nu fandtes der i det mindste håb. Og uanset om livlinen reddede hans liv eller ej, så ville den med sikkerhed ødelægge hendes. Det var vigtigere. Han ville dermed få sin hævn, og hun ville brænde op i helvede. Akim rullede sig sammen på briksen. Rachel Papo ville komme til at brænde op i helvede.